

Forslag til folketingsbeslutning om kriseindgreb til sikring af fuld beskæftigelse og økonomisk udvikling.

Fremsat den 8. september 1975 af *Knud Jespersen* (DKP), *Fuglsang* (DKP),
Kaj Hansen (DKP), *Jørgen Jensen* (DKP), *Freddy Madsen* (DKP), *Ib Nørhøj* (DKP)
og *Hanne Reintoft* (DKP).

Folketinget opfordrer regeringen til at forøge de offentlige civile investeringer, herunder frigivelse af midler til kommunernes anlægs- og etableringsudgifter, opførelse af en bro over Store Bælt, rensningsanlæg, Københavns undergrundsbane, byggeri af almennyttige boliger og modernisering af den gamle boligmasse,

at stoppe olie- og benzinprisstigninger og indføre maksimalpriser på energi,
at bruttobeskatte alle store monopoler,
at bremse jordspekulationen og
at indføre statslig kontrol med udenrigshandelen.

Bemærkninger til forslaget.

Danmarks nationalformue er på 940 milliarder kr., så man kan næppe hævde, at der ikke er råd til at sikre arbejde til alle. Nationalformuen er ganske vist skævt fordelt, idet 38 pct. af den skattepligtige befolkning overhovedet ingen formue har. Den skæve fordeling må så forpligte dem, der har den store formue eller indflydelse på økonomien, til at sikre fuld beskæftigelse.

De offentlige investeringer har man gennem lovgivning, cirkulærer og frivillige aftaler begrænset unaturligt meget. Kommunernes investeringsrammer og de stramme krav til selvfinansiering må øjeblikkeligt fjernes, da de hæmmer en sund og beskæftigelsesfremmende anlægspolitik. Der er ikke noget uforsvarligt i at øge kommunernes investeringer, da bruttoindkomsterne i år er på 190 mia. kr. hos alle personer og kommunernes likvide beholdninger pr. 31. marts 1975 var på 9 mia. kr., mens gælden kun var på 18,1 mia. kr.

Derimod er det uforsvarligt at øge eller acceptere ledigheden, da en sådan politik forværrer krisen og skaber vanskeligheder i mange hjem. Af offentlige investeringsmuligheder har vi fremhævet nogle meget vigtige opgaver, som man umiddelbart kan

igangsætte. I de enkelte kommuner findes desuden en række konkrete opgaver for anlægsarbejder, f. eks. opførelse af plejehjem til aflastning af hospitaler, rensningsanlæg, boligbyggeri, som er nødvendige at få gennemført så hurtigt som muligt. I København viser det faldende indbyggertal klart, hvor skadeligt det er at underinvestere i undergrundsbane og boliger.

Listen over statslige anlægsopgaver kan gøres meget lang, da diverse spareknive i årevis har hindret en fornuftig udbygning og modernisering af bestående anlæg. Der er ikke bare tale om en bro over Store Bælt, men om næsten alle anlægsområder fra fængsler, sociale institutioner og boliger til modernisering og udbygning af den kollektive trafik og opførelse af et rationelt gasdistributionsnet til sikring af billigere energi.

For at sikre finansieringen af de mange opgaver og hindre spekulation må der nødvendigvis føres en streng kontrol med formue- og prisbevægelser. De store multinationale selskaber har bl. a. på energiområdet demonstreret deres foragt for avancement og monopollovgivning, ligesom de i mange år kun har betalt en symbolsk skat. Sådanne særrettighe-